

Jeg synes ærlig talt, at venstrefløjen skulle glæde sig over disse daglige fremskridt for almindelige irakere.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2916

6) Til statsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Hvilken viden lå statsministeren inde med, da han på sit pressemøde den 21. marts 2003 sagde, at der var »risiko for, at Saddam Hussein snart vil råde over atomvåben«?»

Keld Albrechtsen (EL):

Et af de meget alvorlige spørgsmål i den her sag er, at statsministeren jo den 21. marts 2003 gav befolkningen direkte forkerte oplysninger, nemlig med en påstand om, at der var risiko for, at Saddam Hussein snart ville råde over atomvåben.

Spørgsmålet er, om statsministeren bevidst misinformerede, bevidst vildledte befolkningen med den udtalelse, som jo altså var notorisk forkert, hvilket jeg også går ud fra at statsministeren kan bekræfte i dag, at det ved han godt nu. Men spørgsmålet er, om han allerede vidste det på det tidspunkt, da han sagde det.

Man kan se ud af papirerne, at han burde have vidst det, det kan vi se i dag, men spørgsmålet er selvfølgelig: Vidste han det, og gav han dermed befolkningen, vel vidende, at det var forkert, oplysninger, som befolkningen så naturligvis ikke burde have haft?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Endnu en gang vil jeg altså minde om, at regeringens grundlag for at støtte krigen i Irak var Saddams Husseins manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd og ikke konkrete oplysninger om våbenlagre.

Det citat, som hr. Keld Albrechtsen her hiver frem, er revet ud af en større sammenhæng. Vurderingen af, at der var en risiko for, at Saddam Hussein snart ville råde over atomvåben, fremgik af offentlige britiske og amerikanske rapporter. Det blev vurderet, at Saddam Hussein arbejdede på at skaffe sig atomvåben. Det er korrekt, at der var en usikkerhed forbundet med de vurderinger, og derfor talte jeg om en *risiko*.

Keld Albrechtsen (EL):

Det er uden tvivl rigtigt, at de forkerte oplysninger også er fremgået af noget af det, den amerikanske regering har påstået. Det bliver det jo ikke bedre af, vil jeg gerne sige til statsministeren.

Det, jeg vil bede statsministeren om, er at bekræfte, at under folketingsdebatten samme dag, den 21. marts, turde regeringen ikke meddele Folketinget, at der var risiko for, at Hussein snart ville råde over atomvåben. Det turde man ikke sige. Og hvorfor turde man ikke sige det? Fordi udenrigsministeren var blevet forsynet med et notat, der viste, at det ikke var tilfældet. Så det vidste regeringen altså godt på det tidspunkt, da der var folketingsdebat. Og udenrigsministeren holdt sig dog trods alt for god til på baggrund af den viden direkte at misinformere Folketinget. Derfor indgik spørgsmålet om atomvåben ikke i folketingsdebatten.

Kl. 14.35

Men alligevel går statsministeren til pressemøde og bibringer befolkningen det indtryk, at der er risiko for atomvåben. Vidste statsministeren, at udenrigsministeren var blevet informeret om, at det ikke passede? Det synes jeg er et ret væsentligt spørgsmål; det må statsministeren kunne svare meget klart på.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke føje mere til om den sag, end hvad jeg allerede har svaret, blot gentage, at det grundlag, som regeringen lagde frem her i Folketinget, er helt åbent, det fremgår af det beslutningsforslag, som er blevet lagt frem i Folketingssalen, og det gik på Saddams Husseins manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd og ikke på spørgsmålet om atomvåben eller masseødelæggelsesvåben i øvrigt.

Jeg sidder sådan nærmest tilbage, når jeg nu hører på venstrefløjen, med sådan en fornemmelse af, at venstrefløjens repræsentanter i dag simpelt hen er blevet ansat som forsvarere for den Saddam Hussein, der forhåbentlig snart kommer for en domstol, for venstrefløjens ærinde i dag er at sige, at Saddam Hussein slet ikke var så slem en karl, som man gik og troede: Han rådede ikke over masseødelæggelsesvåben, han havde heller ikke interesse i atomvåben, han havde nok heller ikke interesse i at anskaffe sig langtrækkende missiler.

Jeg ved ikke, om det er korrekt, men jeg sidder bare sådan tilbage med en fornemmelse af, at venstrefløjens egentlige ærinde – det er i hvert